

[Gustav Pedersen.]

Jeg er ikke saa optimistisk at tro, at man vil undlade i visse Dele af Dagspressen at prøve paa at piske en Stemning op mod Regering og Rigsdag i Anledning af disse Forslag. Men jeg synes imidlertid, at der er Anledning til at understrege, at det er hverken Regeringen eller Rigsdagen, der har Ansvaret for eller Andel i en eneste af de Foreteelser, der har skabt Vanskelighederne for det danske Folk. Vi kan strides om, hvorvidt denne eller hin Foranstaltning smerter mest, men vi kan i hvert Fald ikke forhindre, at der skal gennemføres Foranstaltninger, der smerter og smerter haardt. Det er det jeg synes vi, uanset hvad vi i øvrigt kan være uenige om, maa være enige om at klargøre for Befolkningen. Det er ikke nok, at vi taler om Vanskelighederne, vi maa ogsaa gøre os fortrolige med, at Vanskelighederne er der, og ud fra dette vil jeg mene, at Tiden kræver, at vi behandler dette Lovforslag med den Alvor, der tilkommer det, og gennemfører det inden for det Tidsrum, som det nu engang er nødvendigt, naar det drejer sig om Forhold, der griber saa langt ind i Erhvervslivet, som Tilfældet her er.

Himmelstrup: Under alle de Forhandlinger om Statens Udgifter og Indtægter, som har været ført det sidste halve Aar, altsaa om finansielle Spørgsmaal, har vi fra vor Side hele Tiden spurgt Regeringen, om der dog ikke var Mulighed for under de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi arbejder, at faa i hvert Fald noget af en samlet Finansplan. Den højtærede Finansminister har jo dog haft visse Forestillinger om, hvilke Penge han skulde bruge, og vel ogsaa om, paa hvilken Maade han vilde tage dem ind. Men det har under alle disse Forhandlinger aldrig været muligt at faa den højtærede Finansminister til at give Oplysninger, der var blot i nogen Grad tilfredsstillende i den Henseende. Naar den højtærede Finansminister siger: Ja, jeg skal bruge saa og saa mange Penge, og jeg tænker at tage saa og saa mange Penge ind gennem den direkte Beskatning og saa og saa mange gennem den indirekte Beskatning, og saa kan jeg maaske laane saa og saa meget, ja, saa er det, den højtærede Finansminister paa den Maade giver Rigsdagen vist hvad man kalder en Raabalance.

Nu har vi altsaa med dette Lovforslag faaet en Del af den højtærede Finansministers Finansplan. Vi har imidlertid ønsket, at Rigsdagen ikke alene skulde have at vide, hvorledes Finansministeren vilde skaffe de

Penge, han skulde bruge, men at man ogsaa, hvis der skulde være nogen Mening i Talen om Samarbejde, snakkede sammen om, hvilke Udgifter der skulde til — og dèr er det, det efter min Mening i saa overordentlig høj Grad har skortet paa god Vilje fra den højtærede Finansministers Side, og det beklager jeg meget. Der er nemlig ingenting, der vanskeliggør et Samarbejde mellem Oppositionspartierne og Regeringspartierne som dette, at man den ene Gang efter den anden faar Indtryk af, at det i Virkeligheden kan være lige meget, hvad Oppositionspartierne vil — „for vi gør nu alligevel saadan, som det passer os“. Nu fremsætter man altsaa her et Lovforslag om meget betydelige Indtægtsbeløb paa Omraader, som for en stor Dels Vedkommende er helt nye i Forhold til Beskatningen. Der er Tale om Beskatningsformer, vi slet ikke har kendt tidligere inden for det danske Skattesystem. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Gustav Pedersen) karakteriserede Lovforslaget baade som et finansielt Forslag og ogsaa som et Besparelsesforslag. Jeg forstod den ærede socialdemokratiske Ordfører saaledes, at han ogsaa tillagde den, om jeg saa maa sige, forbrugsbegrænsende Virkning af Loven en ganske overordentlig stor Betydning. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaaer dette, for efter den, ganske vist meget begrænsede, Tid, jeg har haft til at sætte mig ind i Forslaget, er det min Opfattelse, at hvis den højtærede Minister skal have Mulighed for at faa de Beløb ind, der er Tale om — og det er jo hans Mening —, kan der ikke blive Plads for saa forfærdelig stor en Begrænsning af Forbruget; men naturligvis — denne min Opfattelse kan skyldes den samme Mangel paa Oplysninger baade i Bemærkningerne og i den højtærede Finansministers Fremsættelsestale, som vi kender fra tidligere Lovforslag.

Vi har altsaa ment, at til en Plan hører ikke alene Spørgsmaalet om, hvorledes man skal faa Indtægterne frem, men ogsaa, hvorledes man skal begrænse Udgifterne. Vi fik forleden Dag lokket ud af den højtærede Finansminister — han har vist ikke sagt det fjerneste derom i Rigsdagen paa eget Initiativ —, at han virkelig havde Bestræbelser i Gang i den Retning, at han havde nedsat ikke mindre end 2 Udvalg i den røde Bygning til at gennemgaa forskellige Poster — jeg ved ikke, om de var af politisk eller udelukkende af administrativ Karakter, men der maa dog være et vist Formaal med det. Jeg synes, den højtærede Finansminister i højere Grad skulde bestræbe sig for at søge Samarbejde med